

Joshua Thane

‘Nog iets gevangen vanochtend?’

Josh Thane kwam overeind toen hij een vriendelijke vrouwenstem naar hem hoorde roepen. Hij draaide zich glimlachend om en besloot zijn visgerei voor later in de boot te laten liggen. ‘Hé, vriendin, goed je te zien.’ Met een emmer en een leefnet met daarin twee vissen stapte hij de kade op. ‘Ik wil je wel omhelzen, maar je wilt vast niet ruiken zoals ik.’

Ann Falcon lachte. ‘Heel attent van je.’

‘Paul bij je?’ vroeg hij, terwijl hij op haar afliep.

‘Die heeft allerlei vergaderingen, dus vandaag ben ik alleen. Ik ben uit Chicago komen vliegen en heb wat dossiers voor een agent bij me. Eigenlijk ben ik van plan om haar aan boord te nemen en vanmiddag de omgeving te laten zien. Nadat ik wat vrienden heb bezocht, vlieg ik morgen alweer terug.’

‘Wat zeg je in dat geval van een vers visje als een verlaat ontbijt? Samen met een hete grill en wat plakjes citroen heb je in minder dan dertig minuten tijd een bord vol lekkers voor je neus.’

‘Dat klinkt heerlijk.’

Josh knikte tevreden en kwam naast haar staan. ‘Je wordt elk jaar mooier, weet je dat? Het huwelijk doet je goed.’

Ann grijnsde. ‘Het heeft zo zijn voordelen. Ik kan me niet

heugen ooit zo ontspannen in het leven te hebben gestaan. En jij? Een bijzonder iemand in jouw leven momenteel?’

‘Nee, niemand in het bijzonder. Will lijkt wel een meisje te hebben gevonden sinds jij hier voor het laatst was.’

‘Heb ik gehoord. Karen Joy Lewis. Ze is een van de vriendinnen die ik nog wil bezoeken.’

‘Echt?’ Josh probeerde met die informatie het beeld van Karen bij te stellen. ‘Ik hoorde dat ze uit Chicago komt. Wat een toeval, dat jullie bevriend zijn en zij nou net in het kleine stadje Carin belandt?’

‘Nou...’ zei Ann met een grijns, ‘misschien heb ik wel laten vallen dat dit, als ze toch wilde verhuizen, een leuk stadje zou zijn.’

Josh kende haar lang genoeg om te weten dat er veel meer achter dat antwoord zat, maar hij liet het aan zijn oudere broer Will over om de details verder uit te zoeken. Wills afspraakjes met Karen van het afgelopen jaar waren uitgelopen op een serieuze verliefdheid van Wills kant. Gezien Anns opmerking over verhuizen, vroeg Josh zich heimelijk af of Karen Lewis wel haar echte naam was.

Ann had zich voornamelijk beziggehouden met moordzaken, voordat ze met vervroegd pensioen was gegaan, maar sindsdien was ze nog bij veel verschillende zaken betrokken geweest. Het feit dat ze een vliegbrevet had, betekende dat ze stand-by stond voor vrijwel elke situatie, waarin mensen snel verplaatst moesten worden uit een probleem... of ernaartoe. Josh had meermaals met haar samengewerkt bij zoekacties op de grond, aangezien zijn twee honden deel uitmaakten van het officiële staatsspeurhondenteam. Speurend over de velden lopen, op zoek naar een lichaam, was dan misschien niet echt opbeurend, maar de uren die hij zo kletsend met Ann had doorgebracht, hadden tot een hechte vriendschap geleid.

Ann volgde hem naar het schoonmaakstation, waar hij met snelle halen de twee baarzen fileerde. De resten gooide hij in een koker, waardoor ze weer in het water terecht kwamen, en de meeuwen zouden de graten schoon hebben gegeten nog voor hun maaltje klaar was.

‘Wat doe je dat toch handig.’

‘Oefening baart kunst.’ Josh spoelde het mes schoon en stopte het terug in de houder. ‘Het is makkelijker om een vis schoon te maken dan een hert te villen. Jagen laat ik liever aan de rest van de familie over.’

‘Wat is het laatste nieuws over het wild in de buurt?’

Josh gaf altijd graag antwoord op die vraag. Carin Lake en de omringende bossen waren uitgestrekt genoeg om een grote variëteit aan wilde dieren te herbergen. ‘Ik heb een paar mensen over een poema horen praten, en over een wolf – groot beest, prachtige zilvergrijze vacht. We hebben ook een stel vossen, veel herten, wilde kalkoenen, konijnen en allerlei soorten vogels. De haviken doen het uitstekend hier, en aan de noordkant van het meer zitten twee nestelende adelaarsparen.’

Josh gebaarde Ann dat ze hem moest volgen en ging haar over de pier en parkeerplaats voor naar zijn huis, een wandeling van vijf minuten.

‘Ik zie dat je die studeerkamer waarover je het had, hebt aangebouwd,’ merkte Ann op, terwijl ze het huis bekeek. Zijn woning ging op in het landschap en verraadde de vaardige hand van een goede ontwerper die de natuur door en door kent.

‘Nu dreig ik daadwerkelijk dat boek te gaan schrijven waarover ik het had: foto’s en verhalen van Carin Lake, verteld door de allerbeste vissers uit de streek.’

Ann lachte niet om zijn opmerking. Ze liep om hem heen om zijn gezicht te kunnen zien, knikte toen en keek hem tevreden aan.

Hij kende die blik. ‘Wat?’

‘Je raakt helemaal gesetteld.’

‘Waag het niet.’

Ze lachte. ‘Maar het is waar, Josh. De jongste van de Thanebroers is niet langer een dolende ziel; je hebt een bedrijf, een boot, een huis, en nu een project in gedachten dat tijd, denkwerk en aandacht vergt.’

‘Ann,’ zei hij hoofdschuddend, ‘zo ben ik echt niet. Gabriel misschien, hij is immers de sheriff van dit district en vol verlangen die rustige rots in de plaatselijke branding te zijn, ook op langere termijn. En Will misschien ook wel, nu hij weer thuis is. Geef hem iets te verzorgen en hij is tevreden. Die wil vast een stel kinderen om zijn dagen door te brengen met schaafwonden ontsmetten, ruzies sussen en hun leren hoe je voor de dieren zorgt die hij weer oplapt of fokt. Ik ben de man van de hengelsportwinkel, boten en een stuk meer – hoe meer tijd ik op het water kan doorbrengen, hoe beter. Je permanent vestigen, met een huwelijk en een gezin... Ik kan het me echt niet voorstellen.’

‘Woorden van een man die de ware nog niet heeft gevonden.’

Josh glimlachte en corrigeerde haar niet. In werkelijkheid had hij de ware al lang gevonden. Hij was opgegroeid met Grace Arnett. Ze verhuisde toen ze veertien was; opeens was ze uit zijn leven verdwenen. Maar die eerste liefde, zo serieus dat zijn broers hem er niet eens mee plaagden, zat diep geworteld. Zijn moeder had hem wijselijk een hele tijd laten treuren om het verlies, voordat ze hem zachtjes aanspoorde toch eens een ander meisje mee uit te vragen naar een dansavond en hem zo weer op het pad der levenden had gezet. Hij was verdergegaan met zijn leven, maar hij was Grace niet vergeten. Ja, de ware had hij lang geleden al gevonden.

Josh draaide de voordeur van het slot en ging Ann voor naar

de onderdelen van zijn leven: boeken, camera's, de outdoor-spullen die overal lagen. Hoewel hij alleen woonde, hield hij het relatief netjes. Dit was zijn thuis en hij zorgde ervoor dat het comfortabel was voor hemzelf en voor de vrienden en familie die hem bezochten.

Ann ging op een kruk in de keuken zitten en keek toe, terwijl hij de ingrediënten bij elkaar zocht voor een grillmaaltje. Toen hij alles had, liep hij eerst naar de koelkast om voor beiden een koud gemberbiertje te pakken. Hij nam niet de moeite haar te vragen of ze dat wel wilde drinken; ze jatte altijd zijn gemberbiertjes, een van de betere exportproducten van Carin County.

Toen de vis even daarna op de grill lag, was het tijd voor de verse groenten die ook op de grill zouden belanden. Hij zocht een scherp mes en begon te snijden.

‘Ik wil je om een gunst vragen, Josh.’

Hij knikte en sneed champignons in plakjes. ‘Dat vermoedde ik al.’

‘Ben ik zo doorzichtig?’ Ze trok een wenkbrauw op.

‘Alleen voor vrienden. Je maakt je zorgen.’ Hij tikte met een vinger tegen zijn voorhoofd. ‘Als je jouw gezicht goed kent, zijn er kleine dingen die je verraden. Het gaat niet over Paul, anders had je dat al verteld. Niet over Karen, anders had je niet die subtiele hint over haar laten vallen om vervolgens over iets anders te beginnen. Waarschijnlijk ook niet over mijn broer Gabriel; als je weet had van problemen op dat niveau, zat je niet hier. Dan praatte je met de assistent-sheriff of met Will over hoe je hem rugdekking kon geven.’ Hij pauzeerde even en keek haar aan. ‘Dus... proces van deductie: je maakt je zorgen om iets, en ik ben de man die je daar misschien bij kan helpen. Kom maar op. Laten we zien wat ik kan doen.’

‘Heerlijk dat je me zo goed kent, Josh. Dat je dat maar weet.’

‘Heb je ooit opgeteld hoeveel tijd wij samen hebben doorge-

bracht? Als we tijdens onze speurtochten met de honden samen door het veld liepen en praatten over het leven? Een beetje zoals Will met zijn dienstmakers. Als je uren met elkaar praat, leer je iemand echt kennen. Jij en ik hebben de oppervlakkigheden al jaren geleden achter ons gelaten. Als je niet te oud voor me was,' voegde hij er met een ondeugende grijns aan toe, 'zou ik de vraag hebben opgeworpen of Paul wel de ware voor je is.'

Ze grinnikte. 'Beetje voorzichtig met dat leeftijdsverschil, ja? Je moeder kan ik niet zijn.'

Josh lachte enkel.

'Ik heb een vriendin die je om een gunst gaat vragen. Als je haar kunt helpen, zou ik dat erg op prijs stellen. Ik hoop dat je ja zegt. Het gaat vooral veel van je tijd vergen.'

Josh dacht na en knikte. 'Anders ben je niet zo cryptisch.'

'Ze is nog niet klaar voor wat ze besloten heeft te gaan doen en ik kan het haar maar niet uit het hoofd praten,' ging Ann verder, en ze schudde haar hoofd. 'Ik ben licht gefrustreerd en bezorgd *en* boos op mezelf. Ik had het moeten zien aankomen. Als ze van gedachten verandert – en ik hoop nog steeds dat ik haar daartoe kan overhalen – dan wil ik niet dat die details ook nog eens in jouw hoofd zitten. Ik ben hier vooral om te horen of jij ermee kunt instemmen. Ik stuur haar naar een ander als je op vakantie wilt, of aan je boek beginnen of –'

Josh hief een hand om haar te stoppen, want hij had zijn antwoord al. 'Ik zal haar niet de deur wijzen als ze me iets vraagt wat ik kan doen.'

'Dat waardeer ik, Josh, meer dan je beseft.' Ann keek nadenkend en speelde rusteloos met het bierflesje. Uiteindelijk keek ze hem diep in de ogen en hij stopte even met het snijden van twee groene paprika's. 'Het is iemand die je kent, Josh. Het is Grace Arnett.'

Hij zweeg. Een duizendtal vragen schoot door zijn hoofd. Toen zei hij: ‘Hoelang kennen jullie elkaar al?’

‘Na haar vertrek van hier... een jaar of twee later. Ze woont al jaren in Chicago.’

‘Je hebt niets gezegd.’

‘Soms kan ik een geheim bewaren, vooral als me dat nadrukkelijk is gevraagd.’

Haar ernstige gezichtsuitdrukking was een weerspiegeling van wat hij voelde. Josh kende deze kant van Ann – het vermogen de deur te sluiten voor dingen die ze niet wilde bespreken – eigenlijk niet zo goed, hoewel hij wel wist dat die bestond. Ze stond erom bekend een geheim goed te kunnen bewaren. Als Ann nu de noodzaak voelde zich toch hierover uit te spreken, dan zou Grace niet om zomaar een gunst vragen.

Hij keek naar de snijplank en de paprika’s, toen weer naar haar en knikte. ‘Ik kan het aan, Ann.’

Ze glimlachte zwakjes naar hem. ‘Grace heeft een betrouwbare man nodig en jij was de eerste op mijn lijstje. Het helpt dat jullie jeugdvrienden waren.’ Ze keek een moment weg toen buiten het geluid van een havik klonk. ‘Of die veronderstelling wordt juist mijn grootste fout, dat kan ook. Ze herinnert zich jou ook nog, Josh.’ Ann zuchtte en voegde eraan toe: ‘Ik heb Grace niet eerder genoemd, omdat ze me dat vroeg, om redenen die ik kan begrijpen. Als dit doorgaat, zul jij ze ook ervaren en als je vragen hebt, stel ze me dan vooral. Grace heeft al veel te veel te verduren gekregen en de antwoorden zijn niet makkelijk.’

Ann leek helemaal terug in haar oude beroepsmodus – een agent met het gewicht van ernstige zaken op haar schouders – en ze deed duidelijk haar best hem erop voor te bereiden hoe hij ermee om moest gaan. ‘Goed.’ Hij zou wel een manier vinden. Hij draaide zich om en ging verder met de groenten.

‘Ze is waarschijnlijk over een paar dagen hier. Ik bel als het zover is.’

‘Dan kunnen we het er verder over hebben.’ Hij schepte de groenten in een grillschaal. ‘Geloof me, Ann, je vriendin is veilig bij mij. Ik kende haar al lang voordat jij dat deed en ik geef nog steeds om haar.’ Hij liep de keuken uit, naar de barbecue buiten.

Ze volgde hem met hun drankjes, bestek en servetten. ‘Blijf jezelf in haar buurt, Josh,’ adviseerde ze hem, terwijl ze de tafel dekte. ‘Dat heeft ze nodig. Probeer gewoon niet te snel te gaan. Je snapt het wel als je haar ziet.’ Ze trok een stoel naar achteren. ‘Oké, genoeg verrassingen voor een ochtend. Zullen we eten en het over het weer hebben?’

Hij druppelde olijfolie over de groenten, bestrooide ze met wat Parmezaanse kaas en liet ze mooi bruin en krokant worden. ‘Het is nu heerlijk buiten, maar straks gaat het regenen,’ merkte hij met een blik op de horizon op. ‘November was mild en de bladeren nemen hun tijd om van de takken te vallen. Tot zover het weerbericht.’ Hij schoof een stuk vis op een bord en zette het voor haar neer. ‘We eten in fases. Waarom vertel je me niet over jou en Paul? Kloppen de geruchten dat hij naar Washington D.C. gaat?’

‘Die geruchten heb ik ook gehoord,’ beaamde ze. ‘Hij vindt het fijn het FBI-bureau in Chicago te leiden. Ik zou de overgang niet erg vinden hoor, als hij onderdirecteur wil worden daar. Ik vlieg in een paar uur naar Illinois en schrijven kan ik overal. Maar vooralsnog is hij volgens mij niet geïnteresseerd.’ Ze wees met haar vork in zijn richting. ‘Geweldige vis, overigens. Hij is precies goed.’ Ze stak haar hand uit naar haar gemberbier. ‘De kans is groter dat hem een positie wordt aangeboden waar hij geen nee tegen kan zeggen – invallen na een schandaal of zo, een soort noodpromotie. Hij heeft de managementvaardig-

heden, heeft ervaring in het veld, en heeft een goed handje in het tussen politieke problemen door navigeren. Hij is een zwaar-gewicht daar, dat wordt me elk jaar duidelijker. Het is onvermijdelijk dat hij op een dag in D.C. eindigt, dat is waarschijnlijk de bron van de geruchten.’

‘Wist je dat toen je met hem trouwde?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Hij is een goede agent. Een van de voordelen van mijn pensionering is dat ik mee kan deinen op de golven van zijn leven. Als hij op een dag in D.C. moet zijn, dan pas ik me wel aan. Er is altijd wel ergens werk te doen. Dan ga ik me met zaken bezighouden die me echt interesseren: cold cases met Paul in onze vrije tijd, of ik help waar en wanneer ik nodig ben.’

Josh verdeelde de groenten over twee kommen en zette er een naast elk bord. ‘Je zei dat je dossiers voor iemand bij je had?’

‘Ja, een vriendendienst.’ Ann prikte haar vork in een plakje champignon, stak die vanwege de hitte voorzichtig in haar mond en knikte tevreden. ‘Heerlijk.’ Ze nam er nog een. ‘Onze nieuwe gouverneur Bliss wil dat een speciale taskforce een aantal vermissingszaken gaat bekijken – begrijpelijk, gezien zijn familie-geschiedenis, met zijn zus Shannon. Het wordt een kleine werkgroep, misschien vier tot zes agenten, en we beginnen pas als hij definitief beëdigd is, in januari. Sharon Noble, inspecteur bij de Riverside PD, een buitenwijk van Chicago, heeft de leiding. Ze heeft besloten regio voor regio af te werken en te beginnen met zaken die vijf tot vijftien jaar oud zijn. Carin County heeft er twee die aan dat criterium voldoen: het vermiste zesjarige Dayton-meisje en het Florist-gezin, een verdwijning die je je misschien herinnert. Een agent komt die twee zaken alvast bekijken en kan dan ook beoordelen waar de taskforce straks mee begint. Ik heb de dossiers bij me die de FBI over die twee zaken heeft.’

‘Je helpt mee? Niet alleen qua vervoer, maar ook inhoudelijk?’

Ann knikte. ‘Paul en ik allebei. Hij levert, indien nodig, de FBI-middelen voor de taskforce; het uitzoeken van data, lab-werk, dat soort zaken. Ik coördineer de boel met hem. Ik ben er vooral bij betrokken, omdat het interessant klinkt en ik zit momenteel toch tussen twee boekprojecten.’

‘Pa was sheriff bij beide zaken, hij had het er vaak over,’ zei Josh. ‘Ik ben er aardig mee bekend; alle Thane-broers eigenlijk. Mocht je informatie zoeken, iemand die meedenkt, vraag ons.’

‘Dank je, dat helpt ongetwijfeld. De agent in kwestie heet Evie Blackwell. Jij mag haar wel, denk ik. We lijken op elkaar, alleen is zij opgewekter.’

Josh moest lachen om die laatste opmerking.

‘Ze is goed in het oplossen van puzzels.’

Josh grijnsde. ‘Jij ook.’

‘Laten we hopen dat dat nu ook zo is.’ Ann tuurde naar de horizon. ‘En dat het weer meewerkt. Ik wil om twee uur met Evie opstijgen om haar een goed overzicht van het gebied te geven. Als je een vliegtuig laag en langzaam over het meer ziet gaan, zwaai dan even.’

‘Ik zal eraan denken.’ Josh legde zijn vork neer, raakte haar arm zachtjes aan en wees. ‘Kijk, een adelaar. De andere stijgt zo ook vast op.’

‘Wauw!’ riep ze uit, en ze keek naar het dier dat krachtig en gracieus tegelijk klom. Vervolgens zeilde de vogel in hun richting terug en de andere volgde hem inmiddels niet ver daarachter.

Josh was blij met Anns reactie, want dit was een van zijn favoriete aspecten aan het wonen hier. Ze verorberden de rest van hun maaltijd en zagen hoe de dieren boven het meer bleven cirkelen.

Ten slotte schoof Ann haar bord weg. ‘Dank je wel voor een heerlijke maaltijd, Josh. Met dit uitzicht zou ik hier uren kun-

nen doorbrengen, hoewel het meer er vanuit de lucht ook geweldig zal uitzien. Het spijt me dat ik de adelaars in hun vlucht moet storen.'

'Die laten zich niet zo snel van de wijs brengen.' Hij keek haar aan. 'Leuk dat je langskwam. En ik stel je nieuws over Grace op prijs, echt.' Josh bracht de borden naar binnen, pakte zijn telefoon en sleutels en liep met Ann over het pad terug naar de winkel en haar huurauto.

'Zo te zien heb je klanten genoeg,' zei ze met een blik op de verschillende auto's die voor de winkel stonden geparkeerd. 'Je zult wel blij zijn met al die drukte.'

'Ben ik ook. Het scheelt dat ik veel vaste klanten heb en dat het meer al jaren een van de beste visplekken in de omgeving is.' Hij hield het portier van de auto voor haar open. 'Rij voorzichtig. Vlieg nog voorzichtiger.'

'Altijd.' Ze stapte in en zodra ze de motor had gestart, zwaaide ze hem gedag en reed de parkeerplaats af. Josh stak zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek, overwoog even om de boot uit te laden of zich bij zijn twee medewerkers in de winkel te voegen, maar draaide zich in plaats daarvan om en liep terug naar huis. Hij wilde zitten, gewoon even nadenken...

Met een koud flesje mineraalwater in de hand liet hij zich een paar minuten later op de veranda voor het huis zakken en keek naar de adelaars. *Grace Arnett komt terug.*

Ann had zijn wereld niet meer aan het wankelen kunnen brengen dan ze net had gedaan. Hij voelde opluchting, grenzend aan opwinding en tegelijkertijd was hij op zijn hoede. Waarom was Ann zo bezorgd? Ze had talloze moordzaken behandeld. Ze werd niet snel nerveus; ze bekeek een probleem objectief en handelde het vervolgens af. Wat hield die gunst waar Grace hem om zou vragen in? Hij zou het zich ongetwijfeld blijven afvragen tot ze opdook en hem er daadwerkelijk om vroeg.

Op dat moment nam hij een besluit. Wat de gunst ook inhield, hij zou zorgvuldig zijn in zijn reactie en ja zeggen als hij op een of andere manier kon helpen. Zo vaak kreeg een mens niet de kans terug te keren naar de beste dagen van zijn jeugd.

Grace Arnett. Josh lachte en schudde zijn hoofd. Ergens goed weggestopt had hij vast nog wel een oude agenda met haar naam en een hartje erin. Als ze terug wilde naar die dagen, had hij nog leuke dingen liggen.

Hij zuchtte. Een eerste liefde kon niet mooier zijn dan Grace en het zei heel wat dat geen enkel meisje sindsdien zelfs maar in de buurt was gekomen.